

ΟΡΑΤΙΟΥ ΦΛΑΚΚΟΥ

ΣΤΟ ΓΡΟΣΦΟ

Γαλήνη ἀπ' τοὺς θεοὺς ζητάει τοῦ Αἰγαίου
 Τὰ πλάτη ὅποιος βρεθεῖ, σὺν μαῦρα νέφη
 Τῇ Σελήνῃ σκεπάζουν, καὶ δὲ φέγγουν
 Τ' ὄστρα σιὸς ναῦτες·

Γαλήνη ἢ πολεμόχαρη ὁμοία ἢ Θράκη,
 Κ' οἱ Μῆδοι, ὅπου φαρέτρα ἔχουν σιολίδι,
 Πὸν μὲ πετράδια, ἢ μάλαμα, ἢ πορφύρα
 Δὲν ἀποχιέται,

Γιατί ὁ χρυσὸς καὶ ὁ ὀπατικὸς ραβδούχος
 Τίς πικρὸς ταραχὸς τοῦ νοῦ, ἢ τίς ἔγνοις
 Πὸν κάτου ἀπ' τῶν σπιτιῶν πετοῦν τίς στέγες,
 Γρόσφε, δὲ διώχτουν.

Ζεῖ καλὰ μὲ τὰ λίγα ὅποιος τοῦ λάμπει
 Στὴ μέτρια τάβλα ἢ πατρικὴ ἀλατιέρα,
 Καὶ δὲ χάνει ἀπὸ κρόμο, ἢ ἀπ' αἰσχρὴ δίψα
 Χρυσοῦ, τὸν ἔπινο·

Γιατί λιγὸς ὡς τολμηρὰ νὰ ἐρῶμε
 Σὲ πολλὰ ; Γιατί μὲ ἤλιο ἀλλάζουμε ἄλλο
 Τῆς γῆς μας τὸ θερμὸ ; Τῇ γῆ του ἂν φεύγη
 Τὸ ἐγὼ ποιὸς φεύγει ;

Μπαίνει στὰ πλοῖα ἢ ψυχοφάρα φροντίδα,
 Κι' οὔτε τοὺς καβαλλάριδες ἀφίνει,
 Γιατ' εἶναι πῶ γοργὴ καὶ ἀπὸ τὰ ἐλάφια,
 Κι' ἀπ' τοὺς ἀνέμους.

Στὸ τώρα ὡς τέρεται ἢ ψυχὴ ὡς μισαί
 Στὸ αἶριο νὰ ψάχνη· τὸ πικρὸ ὡς γλυκαίνει
 Μὲ χαμόγελο πρῶσ' κανένα ὀλοῦθες
 Ὁλβιο δὲν εἶναι.

Τὸν ξακουστὸ Ἀχιλλεὺς ἐπῆρε ὁ χάρος
 Γοργὸν, καὶ γέρατιά μακριὰ ἐξανέλῃσαν
 Τὸν Τιθωνό, κι ὅ,τι ἡ στιγμή σου ἀρνιέται
 Ἴσως μοῦ δώσει.

Γύρω σου μονογαοῦν ποίμνια κι' ἀγέλες
 Σικελικὲς, γιὰ τέθριππο φρουμάζουν
 Ἄνια, μαλλιὰ σὲ ντόνουν μὲ πορφύρα
 Διπλοβαμμένα

Μὰ ἐμένα ἡ μοῖρα ἢ ἀφρευτὴ ἔχει δώσει
 Χτῆμα μικρὸ, στὴ Μοῦσα τῶν Ἑλλήνων
 Τὸ ζῆλο, καὶ στὸν ὄχλο τὸ ζηλιάρη
 Τὴν περιφρόνια.

ΓΕΡΑΣ. ΣΠΑΤΑΛΑΣ

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΛΕΡΝΑΥ

Η ΒΑΡΕΙΑ ΕΣΠΕΡΑ

Τὰ μαῦρα σύγγραφα κρεμνιόταν
 ἔτσι δειλὰ, χάμον, βαριά,
 κ' ἐμᾶς τὰ βήματα ἀγκικιόταν
 μέσα στὸν κῆπο θλιβερά.

Τόσο βουβή, θερμὴ, κλαημένη
 κι ἀναστροχὴ ἢ νύχτα εἶταν ἐκεῖ,
 μόνο γιὰ δάκρυα καμωμένη
 σὰν τὴν ἀγάπη μας κι αὐτή.

Κι ὅταν στὸ μαῦρο χωρισμό μας
 σοῦπα στεγνὴ καλὴ νυχτιά,
 ἤθελα νάχαμε κ' οἱ διό μας
 τὸ θάνατο μὲς στὴν καρδιά.